

Blichers Hat.

3 „Frederiksb. A. No.“ fortæller: En Gang var Blicher i København, hvor han tilligemed en Del andre udmerkede Mænd var indbudt til Middagsfest hos Kongen.

Blicher bar sin sædvanlige Hovedbeklædning, en Stindhue. Hans Kolleger i Randens Verden syntes ikke, at Blicher skulde gaa til Kongen med sin „Kabuds“ og blev enig om at yde en lille Skærv, saa at Blicher kunde faa Penge til en Hat. De fik indsamlet 2 Rdr., som de gav Blicher med den Befaling, at han skulde løbe sig en Hat.

Da Blicher gik hjem til sit Opholdssted, kom han forbi „Den blaa Løve“, som var Raadet paa et Bærtshus, og tænkte: „Det kunde være rart at figge lidt indenfor og se, om Værtten er hjemme, men nej, jeg vil dog ikke miste mine Benneres Lillid“, og dermed gik han forbi, selvtillfreds og glad over, at have vundet Sejre over sin flette Tilbøjelighed.

Som han gik, fik han Øje paa en lille Dreng, der stod og græd. Blicher fik hen til Drengen, lagde sin Haand paa hans Hoved og spurgte ham, hvad der var i Vejen.

Drengen fortalte, at han var bleven sendt hen til en Spethøker for at løbe nogle fagte Kortoster og Sauce til sin fagte Fader, og da da gledet omfald, havde faldet i Støvet og spildt Indholdet.

Blicher trostede Drengen og gav ham nogle Penge, for hvilke han kunde løbe en ny Skaal og en anden Portion Kortoster. Derefter fulgte Blicher med til Drengens Hjem. De kom ind i en lille laa Stue, meget fattig udstyret og næsten tørt for Møbler. Hanne i en Altkøle laa Manden, Drengens Fader, i nogle Blætter, ganske ødelagt af Drik; omkring i Krogen stod nogle blege og almægtige Smaa børn.

Konen modtog den fremmede noget udselig og begyndte straks at fortælle, at hendes Mand var bleven overanstrengt af Arbejde og maatte holde Sengen.

Da Konen var gaaet, gik Blicher hen til den syge og sagde: „Jeg kender din Sygdom, hvis du ikke straks holder op med at drikke Spiritus, dør du.“

Det gjorde et stærkt Indtryk paa Manden, og han fortalte Blicher en Del om sit Liv og sluttede med følgende: „For Vært kom i Morges og bad os at stikke Huseleje for de sidste Maaned, ellers blev vi smidt ud paa Gaden. Kan De hjælpe mig over dette, saa skal jeg fra i Dag af aldrig smage Spiritus mere.“

Da spurgte Blicher om, hvor stor Gælder var, og da han hørte, at den netop var lig med Stærkelens af den Sum, han havde hos sig, gav han Manden Pengene; paa den Betingelse, at han ikke maatte nyde berøsende Drikke.

Næste Dag mødte Blicher tilligemed sine Benner hos Kongen; de spurgte ham om Hatten, hvortil han svarede:

„Jeg vidste jo, at man ikke druger at bære Hat hos Kongen, og Hatten var paa den Maade ikke nødvendig; men jeg var i Aftes hos en Familie, der blev truet med at blive kastet paa Gaden, dem gav jeg Pengene, da de ellers manglede Dag eller Hoved, jeg har jo min „Kabuds“.“

Ugle eller So.

„Naa“, siger Stoleinspektøren halvhøjt, „jeg er egentlig ikke misfornøjet, min kære Hr. Vært; men der er dog en Ting: De maa arbejde mere med Kridtet! Dere Anstaltsundersøvisning. Hvad Børnet ser, det beholder det. Man bør altid tegne et Billede.“

„At“, sukede Stoleinspektøren, „hvis jeg bare kunde det!“

„Na Snat“, svarede Inspektøren iorig, „saa meget af en Kunstner maa enhver Vært være! Pas nu paa! Jeg rider her med nogle saa Stregere en Ugle paa Tavlen. — Ser De — saadan! — Giv nu Agt! — Altsaa, mit kære Barn (vender sig til en lille, af Forundring gaaende Dreng), hvad er dette?“

Den lille betragtede Inspektøren og Tegningen en Stund og siger saa udselig:

„En So.“

Med en misfornøjet Brummen vender Inspektøren sig til Børnens Side: „Naa, mit Barn,“ gremte han leende til en lille Pige, „sig mig, hvad forestiller denne Tegning?“

Ogsaa Pigebarnet ser en Stund paa Tegningen, hvorefter han modig og bestemt svarer:

„En So!“

Nu slaar Inspektøren sig med Hænderne i Panden. „Hvorledes“, raaber han oprørt til alle Eleverne, „hvad er det.“

Dg fra halvtredstusindstyve klare Strubber fordrer det ham med Overbevisning i Røde:

„En So!“

Saa flettede han den „Ugle“ ud.

Sonderjylland.

En Udvisning. Paa Gaarden Langmose ved Høft, der ved Salget foreleden gik over i danske Hænder, skont den præsente Regering havde budt paa den, er en dansk Underfaat, Tjenestekarl Peter Jensen blevet udvist. Han havde ogsaa været paa Gaarden under dens tytte Ejer, Gaardejer Jørgensen.

En Skyldstreg. I de sidste Dage er to Stykke Køeg, tilhørende Landmand Kr. Petersen i St. Hansgade i Flensborg, døde paa Marken, uden at man kunde spore en bestemt Sygdom hos Kreaturerne. Da Vandet i en Dam, hvoraf Kreaturerne drak Vand havde et paafaldende Udsende og Smagen var forandret, tror man, at der er flydt stabelige Substanser i Vandet. Kredsdyrlægen vil undersøge Vandet en nøje Undersøgelse.

Gjendomsalg. Niis Lorensens Gaard i Besterge, som to Gange i dette Foraar har været stillet til offentlig Auktion, men uden Resultat, er nu sidste Lørdag af Kreditordballet solgt til et Gaardslagter-Firma for 48,000 Mk.

Hjælpsforeningen, der oprettedes for et halvt Aars Tid siden med nogle faa (5) Medlemmer, har i Forsendes for Tiden 3000 til 3500 Mg om Ugen til Hovedforeningen (Søbjerg), hvorfra de sendes til England. Naar Priserne er gode, sender Foreningen ogsaa Mg til Flensborg.

En tytt Sejre. Som mange frygtede, er det lykkedes „Den tytte Forening“ ved ivrig Agitation og ved at føre alle Tropper i Tiden, Kommunesforstandere og Civilstandsmedlemmer, Mænd, Jernbaner og Postfunktionærer, Degn og Stolelærere, at sætte deres Kandidater igennem ved Valget af fire Menighedsrepræsentanter med 111 Stemmer imod 92, der faldt paa de danske Kandidater. For to Aar siden fejrede de danskindsede med 95 mod 89 Stemmer. De valgte Lykkere er: Mik. Clausen af Rødekro, Mik. Andersen fra Brunde, Hans Henningsen af Njals og Cordsen den ældre af Rishjarup.

Udvisning. Om Kommis Tingleff's Udvisning kan vi meddele følgende.

Kommis Tingleff blev den 25. Maj beordret til at møde hos Amtsforstanderen; denne meddelte ham da, at han inden 24 Timer maatte forlade Pladsen hos Købmand Kroch. Herpaa svarede Tingleff, at dette kunde han ikke. Amtsforstanderen mente dog, det vilde være det bedste for ham. Tingleff gik derpaa hjem med den Væbde, rolig afventende Sogens videre Forløb, da Amtsforstanderen ikke havde yttret noget om, at Tingleff vilde blive udvist, saakremt han ikke forlod sin Plads. Der laa jo heller ikke noget til Grunde for ham til at forlade Pladsen, da han mente at være bleven præsente Underfaat i August 1898 og har mødt tre Gange til Session. Paa den sidste afholdte Session var han kommen i Forsikringsreserven, saa han maatte betragte sig som tytt Underfaat.

Til den 26. Maj (Lørdag), Eftersmiddag Kl. 3 at regne skulde han saa være borte af Pladsen. Der gik saa godt og vel to Gange 24 Timer, saa kom Amtsforstanderen om Mandagen for at se, om han endnu var i sin Plads, hvilket han fik bekræftet.

Tiden forløb saa fra Mandag til forrige Lørdag, inden Myndighederne lod høre nærmere fra sig. Saa blev han atter beordret til at møde hos Amtsforstanderen om Eftersmiddagen, og denne oplæste derpaa en Del Papirer for ham, og til Slutning skulde Tingleff undersøgte Udvisningsordenen, hvad han nægtede. Den paafølgende Eftersmiddag (altsaa Fredag den 1. Juni) henimod Kl. 8 $\frac{1}{2}$ afhentede Gendarmen ham og transporterede ham til Sommersted Station, det vil sige, Gendarmen slog ud og lod Tingleff blive siddende i Toget, som derpaa førte videre til Vandrup.

Pladsen hos Hr. Kroch skal allerede være besat igen.

Tingleff er Søn af en Optant, og derfor han virkelig har sine Papirer i Orden og er præsente Underfaat, kan han jo ikke udvises, hvilket man vel nok vil forklare for ham i Kongeriget.

Prøvenumre af „Danstereu“ sendes frit.

Udlandet.

Krisen i Kina.

Hans Godtroenhed. — Lidet Nytt. — Skingug'naaer nyt Fængsels. — Et Vi paalidelig. — Misfornørmord.

Der er noget fortvilelsende ved at beskæftige sig med den nuværende Krisen i Kina. Dagen i Dag tilbagefalder nemlig sidste Gaardagens Begivenheder. Selv det store Beling Lobdab forsøger man at slaa en tytt Strejg over og det er for Vesten fra amerikansk Side; at denne Væstrævelse kommer.

Statssekretær Hay sad forleden fordybet i den store Bunk, af Selvomordsigelige fulde Kina-Telegrammer. Han ledte omsorgsfuldt efter et Soar paa det Telegram, som han, ved den kinesiske Gesandt, Hr. Wu's Hjælp, har afsendt til U. S. Minister Conger i Peking.

Nu var der jo en stor Banfælgelighed her; thi Conger er myrdet, paaftaar alle. Men Hay har haft Mod nok til at stole paa Kineserne Wu's forsikringer om, at hele Bloddabshistorie er det pure Oppspind. At alle Magternes Gesandternes — med Undtagelse af den tytte Baron v. S. t. e. l. e. r., der virkelig er myrdet — befinder sig, fortærlig besigtet af de kinesiske Vaaben i Peking.

Dg ganske rigtigt — der finder Hay ogsaa ved Hr. Wu's Hjælp et Telegram fra Conger, gaende ud paa, at han for det første er i Live, og dernæst, at han og de andre Gesandter har det godt.

At han er i Live, naar han kan afsende et Telegram, er imidlertid alle Vænkner, selv Kineserne, enige om. Men Spørgsmaalet er nu, om dette Telegram er ægte. Det maa siges, at efter alle Solemarker at bønne, har Kineserne drejet Hr. Hay en Ræve. Dg det haade han selv oprindeligt ogsaa en Følelse af.

Men en saadan Mistroisthed fandt Hr. Wu utilbrølig, og som den Statsmand Hay er, begynder han nu selv at lygne det samme.

Han faaer med andre Ord steds stærkere Lid til Telegrammets Vælgthed, og det paa Trods af alle andre. I Europa er man saa ganske vis paa, at den kinesiske Regering har til Hensigt at skjule Tingenes rette Sammenhæng saa længe som mulig, og Kineserne har derfor sendt et gammelt Telegram, som i Virkeligheden ingen Ting siger.

I sin første Mistænktsomhed vilde Hay sende endnu et Telegram og saaledes stillet, at kun Conger kunde besvare det. Men Kineserne fan jo nok tænke sig til, hvad Hay ønsker, og de kan derfor godt lave ham et nyt Telegram, som heller ikke siger noget, men kun gaar ud fra, at Conger er i Live.

En klog Politiker burde uden Tvivl kunne indse, at han ad den Vej, selv i bedste Fald, ikke kan komme ud over Uvishedens Kategori — og forøvrigt er den kinesiske Krisen altsor altsor lig til, at man skulde kunne h a n d l e i Overensstemmelse med den Art vage „Meddelelser“.

Vil Magterne redde Europæerne i Kina og skaffe sig Respekt, da maa der aabenbart handles eftertrykkeligt, — men hvis paa Grund af Ciffertelegrammer, hvis Oprindelige ingen kan angive.

Dg ingen vil falde paa at tro, at den kinesiske Regering for Djæblisk er til Sinds at lade Europæerne i Peking — om de skulde være i Live — staa i regelmæssig Forbindelse med deres respektive Regeringer. Haade Beklingshoffet snstet det, da haade det været den letteste Sag af Verden.

Nej! Kina ønsker ingen Klarhed over Situationen, og det har vel sine flomme Grunde hertil.

Et Nytt — foreligger der ikke ret meget. Die n. s. Kampere har været Ugens Samtaleemne, og man er nu ganske vis paa, at Kineserne vil blive en haard fjende. Thi vilde er de, fanatisk-ophidsede og ubærket væbnet.

Dog har Die n. s. i s Fald betydelig soækket deres Selvtillid. De holdt jo nok de fremmede i Stak en Stund, men de frygter for, at de ikke i Lengden vil kunne holde Stand mod Magternes velsøvede, skont mindretalige Hær.

Kina søger da sikkert nok at trække Sagen i Langdrag. Dels for at saa

Hærene velbrustede og velindsøvede, men — mest for om mulig at faa sat Splid mellem Magterne.

At dette sidste skal kunne lykkes, er der al Udsigt til.

Japan har jo faaet Ret til at landsette en stor Hær — og en Snes Tusind Mand er allerede landet i Kina. Men saa pludselig bliver Rusland og Tyttland troløvede. De vil ikke have en Japanser til Overansfører, hvilket England nok vil tillade.

Da de toende Magter neblagde Indsigelse mod Japanseren, blev Japan selvfølgelig fornærmet, og det har nu naaget at landsette flere Tropper.

England er man meget vred paa Rusland, som man neppe uden Grund anser for Ophavsmand til alle onde Anslag — og Vreden formindskes ikke ved, at der stadig kommer nye Meddelelser om Russernes Troppesamling paa Sibiriens Sydgrænse.

Ja! der har endog været det Nyttende i London, at Rusland staaar bag ved hele Kina-Opplygtet, for at det i det rette Øjeblik kan træde til som Verdenscivilisationens Befrier — og saa sin skællige Gør for denne Hæstegæring.

Et andet Londoner Nytt fortæller komisk nok, at det er ikke i Sibirien, men paa Nordindiens Grænse at de russiske Hæer samles.

Saa angstlige er Engländerne for Tiden. Men deres eneste duelige Landhær staaar jo ogsaa nede i Sydafrika afspærret fra Verdensbegivenhedernes Gang.

Kinesisk-Hylleri.

Den gamle anerkendte kinesiske Statsmand Li Hung Chang, bekendt haade for sin Fremstribtsøvelighed og sin Nationalistfæls, er pludselig bleven Genstand for alles Mistænktsomhed. At han er ægte Kineser, ved man; men, da han nu er gaaet paa Rejse fra Sydprovinserne til Peking frugter man for, at han har en Ræv bag Øret. Han er en selvstændig Natur, men hans Sympathier gaar aabenbart i Retning af Enkeleiserindens Parti. Europæerne i Shanghai har derfor alle holdt sig fra ham og aner, at han kun vil sætte Splid mellem Magterne — noget man efter Li's gamle Venstabsforhold til Europa og Amerika ikke skulde have ventet; men han tender paa den anden Side deres politiske Ønske ud og ind, og kan indrette sig derefter.

Dsporet flammer for Djæblisk mest i Nord, men det spredter sig længere og længere Syd paa. Amurdistriktet, som Rusland har kontrol over, er erklæret i Belejningsstilstand, men hvor stor den russiske Hær er der, vides ikke med Bestemthed. Der tales om, at 300,000 Mand er undervejs dertil.

I Mandags meddeltes atter om den mysteriøse russiske Hær nord for Peking. (?)

Had man nu end for mene om Gesandternes Skæbne, er det i høert Gald sikker, at mange kristne Missionærer og indfødtie er myrdede rundt omkring; navnlig i Nordinas Provinser.

Omkring den danske Mission paa Liab-Tong Halvøen er der ogsaa Uroligheder, men officielt er der intet meldt om de danske selv. En katolsk Biskop i Newchwang er berimod myrdet. Som et sørgelig oplysende Eksempel paa Kinesernes Opfindsomsomhed i Retning af at pine de kristne til Døde, hidfætter vi følgende:

Fra San Francisco meddeles under 19. Juli.

Fra det nordlige Kina er netop ankommen nærmere Efterretninger om de skællige Binser, som Rev. H. W. Norman, der sammen med Rev. E. Robinson var blandt de første amerikanske Missionærer, som blev Nævestampernes Ofre, maatte undergaa, før han døde.

Han faldt i Hænderne paa Li, den fornemste Mand i en lille By ved Anglican Mission, hvor Norman og Robinson havde deres Hovedkvarter. Li havde fort for mistet en Søn i en Trætte mellem Røvekæmper og Kristne, under hvilken de kristne jagede Røvekæmperne bort fra Missionsstationen. Saa havde han sig paa en frugtlig Maade, da Norman faldt i hans Hænder. Da Li havde fanget Norman, blev han slædt angden, hvorpaa man lagde et Jernbaand om hans Hals. En kort Jernlænke blev fæstet til Jernbaandet, og han blev bundet til en Pæl.

Kineserne, Mænd, Kvinder og Børn, stak ham da med Ørde og Pigge og smeltet Bly blev heldt over hans Læggeme, medens han samtidig foalttes

langsomt. Liget blev skaaret i smaa Stykker.

Robinson, den anden Missionær, blev myrdet uden at maatte gennemgaa saa mange Binser. Han blev hugget ned, og Liget derefter hugget i Smaa Stykker.

Mange kristne Kinesere blev brakt.

Om alt og alle.

Fire Aars Sønn. Efter hvad russiske Blade fortæller, sover en russisk Bonde Væfnsnes 23-aarig Søn nu paa femte Aar. For denne Sønperiode var han sund og frisk, giftede sig 19 Aar gammel, med en ung Pige og blev efter et Aar Fader til et Barn, som hidindtil er i bedste Velgaende. Den unge Mand's Sygdom begyndte med Smertier i Halsen, tre Dage senere faldt det ham svært at gaa, og han maatte et helt Aar ligge til Sengs, lam i Hænder og Fødder. Saa faldt han endelig i denne dybe Sønn, som nu har været fire Aar. Den Føde, der tvinges i ham, bestaar af Mælk og Hovedbrød.

Det paaftaades, at Lord Roberts har faaet et Tilbud om at skrive Boerkrigens Historie for en Godtgærelse af \$500,000. Hvis han modtager Tilbudet, maa han naturligvis opgve al Tanke paa at blive Overstbefalende, hvilken Stilling forresten medfører meget haardt Arbejde.

De franske Munk agiterer i denne Tid for Afkøstelsen af Kranse ved Døds-Tid. De siger, at de bøde har mere Glæde af, at de efterlevende betaler Munkene for at læse Sjælemæsser for dem.

Mærkeligt Hæstefab. Det hører vistnok til Sjældenhederne, at et Hæstefab indgaaes mellem to, som har været forlovet i tre Aar og aldrig har set hinanden før Bryllupet. Men en sig Undtagelse fra den almindelige ægtestæbsstiftende Præktis skal, om alt gik, som det var bestemt, have sundet Sted i New York den 13de — og det altsaa paa en Fredag ogsaa, den i alle overtroiske Vænkter's Dine „uhelbige“ Dag. Parret havde „forelsket“ sig i hinanden i effigie d. v. s. ved Hjælp af et Fotografi og gennem Korrespondance kommet til den dristige Beslutning at indgaa Hæstefab — et Voveslykke, der deres Vedkommende i værste Fald ikke kan faa et uheldigere Udfoald, end Tilfældet er med en hel Masse Hæstefaber, som indgaaes i Blinde — selv om Parterne ogsaa „ser“ hinanden hver Dag.

Engelsk er det mest ordrige Sprog; det har over i Mill. Ord. Det ordfattigste er Australiens indfødte Befolknings Sprog; det tæller kun 200 Ord; Kafferprogen har omkring 8000. Kinesisk har 49,000 Ord. Tytt har 80,000, Italiensk 30,000 og Spansk 20,000 Ord.

En Julegæst i en Bistub findes der i en Høve i Ludlow i England. Et Par Smaafulge haade bygget deres Rede paa Siden af Bistuben, lagt 12 Mg i den og udrugtet dem. Mærkeligt nok kommer Bierne og Julegæsterne godt ud af det sammen.

Siden den 1ste Januar 1899 skal 16,000 haade forladt den katolske Kirke i Østerrig, og Bevægelsen, „løs fra Rom“ fortsætter, trods de katolske Myndigheders mangehaande Forsøg paa at stanse den. Den katolske Forsætter foresøger har nylig udtalt over det almindelige katolske Folk i Østerrig den knuende Dom, at de af religiøse Ting intet forstaa uden „at man paa Fredag ikke maa spise Rød, at man ved Jesus-Djerte-Andagten vinder en Afslad og kan ofre den for de arme Sjæle i Særskildest, og at Martin Luther er en Hæledesbrønd.“ Intet Under, om de følger Trang til anden og bedre aandelig Næring.

Vollomme Jordrystelser skæmte Indbyggerne i Caracas, Venezuela, i Mandags. Kirke og Teatre holdtes lukkede om Aftenen og de fleste Indbyggere sov i Telte. Stor Skade siges at være aastedkommet.

I les Champs Elysees. En Del af Drottetustene i Paris gør, som man ved, for Tiden Strejke. Forleden kom en Hætte med sin Dame ud fra Udstillingsens Entree d'Honneur, i les Champs Elysees. Han giver Tegn til en forbitrende Ruff; denne vilde først ikke høre, men indlader sig paa Forhandling. „Combien?“ — „12 Francs“, lyder Kuffens Svar. Det var dog for meget og en mindre blid Ørdeksel besgynner.

„De vil ikke betale?“ raaber Kuffen, melber med Piffen og tilraaber sin Hæst

det bekendte: „Que Cocotte!“ — men Cocotte vilde ikke gaa. En opbragt Mængde spærter den Væjen. Hurtigt springer en Mand paa Bussen, tager Kuffen i Kraven og tulle ham ned paa Jorden; i samme Nu tager han Tæmmerne, Herren og Damen siger ind i Vognen, Hæsten iler af Sted, og den nye Kuff tilraaber den affatte: „Du vil ikke høre, nuvel, saa hører jeg!“ Mængden morede sig kosteligt over dette Puds, der blev spillet den ublu Kæremand, som, efter at have rejst sig, firede forbløffet efter sit borttrulende Kæretøj.

Armeniske Velkomstemonier.

„Naar en Europæer træder ind i et armenisk Hjem,“ fortæller Amerikanerinden Mrs. C. H. Wheeler, Missionær i Armenien, i sin nys udkomne Bog: „Missions in Eden“, bydes han straks Velkommen med Ordene „paree yegar“ (dof. Fred med din Indgang!). I Modtagelsesværelset hilfes han med „Grame set“, hvilket udtrykker en saa dyb Værbødighed, Høagselste og ydmyg Undersættelse, at vort Sprog ikke ejer noget tilsvarende Ord derfor. Han vises til et Værelse — der er Grader i Guldbevisningen, den alse af Gæsterne eller den, der toa først, hædres fremfor de andre — i øveste Hjørne af Divanen til højre, hvor der er lagt Ekstra Gynder. I det tilsvarende Divan-hjørne lige over for, faar den Gæst, som derefter skal hædres mest, Plads. I følge dog gamle armenisk Stik maa man trække Foden op under sig paa Divanen, derfor bør man trække Skene af ved Døren, inden man træder ind paa det tappelagte Gulv.

Tidligere haade Modtagelsesværelset i armenisk Huse en Divan langs Hver af de tre Vægge, men herken Bord eller Stole. Det bliver nu mere og mere Mode med kun to Divaner og et Bord med Stole om ved den tredie Væg. Naar Gæsten er kommen til Sæde, tsofer Værtinden hans Haand og hyder ham Velkommen, Værtten — om han er til Stede — berører sin Pande, hilser ham tusinde Gange og spørger, om han befinder sig vel. Alle Familiens yngre Medlemmer træder til og løfter i Træshid Gæstens Haand op til deres Kæber og Bænde, medens han siger: „Abrees“ (gid I maa leve længe). Derpaa forlader Ungdommen Værelset eller stiller sig med foldede Hænder næved det Sted, hvor Gæsten har sat sine Fø; det skal betyde: Vi er til din Tjeneste. Vært og Værtinde sætter sig under endnu flere Høfligheds-udvekslinger ned paa Divanen ved Gæstens Side, de unge bringer Sorbet, Kaffe, Frugter eller Syltetøj, alt afhænger af, hvor højt de nu vil hædre ham. Naar Gæsten bryder op, bør han sige: „Menaq porre!“ (Fred være med eder). Vært og Værtinden svarer: Gaa i Fred! Værtinden følger Gæsten til Døren, undertiden gør ogsaa Værtten det, og beider ham kom igen en anden Gang. Multigvis er denne ventlige Modtagelse kun orientalsk Høflighed, men i Reglen føler de sig dog hædrede ved saadanne Besøg. Navnlig Kvindene skal nok gengælde det, deres Nysgerrighed er stor, og en kristen Missionær kan saaledes let faa knyttet Forbindelse mellem sit og deres Hjem.

Kinesiske Ord.

Nedenstående kinesiske Glosarium kan have sin Interesse nu: Tsungli Yam en — Udenrigsministeriet. Hou Wong Wui — Selstabet til Kejserens Bestyrelse, „Reformpartiet“.

Ye Ho Ghaun — „Vokser“ Forbundet; ordret oversat: „Retfærdighed, Harmoni, Knyttæver“.

Ku a ng Yu Wai — Kejserens far-nemeste Raadgiver og „Reformpartiet“'s Leder.

Liung Kai Tschu — Kejserens anden Raadgiver.

Kuang Sui — den unge Kejser.

Fa-n-ku-ei — „Fremmed Djævel“ (Udlandig).

Fu — Præfektur; Stattholderstab.

Hui — Klub eller Forsamling.

H'ien g — Landsby.

H'ien — Distrikt.

Kei a n — Storansker-Net.